

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 16. decembra 2019. godine
Br. ref.:RK 1489/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI170/18

Podnosilac

Draško Šćekić

**Ocena ustavnosti presude GSK-KPA-A-229/2015,
Vrhovnog suda Kosova-Žalbenog veća Kosovske agencije za imovinu,
od 30. maja 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gerxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Draško Šćekić iz Beograda, Republika Srbija (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Dejan Vasić, advokat iz Mitrovice.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu GSK-KPA-A-229/2015 Vrhovnog suda Kosova-Žalbenog veća Kosovske agencije za imovinu (u daljem tekstu: Žalbeno veće), od 30. maja 2018. godine.
3. Osporena presuda je uručena podnosiocu zahteva 2. jula 2018. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom su, navodno podnosiocu zahteva povređena prava i slobode garantovane članom 22. [Direktna Primena Međunarodnih Sporazuma i Instrumenata], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] članom 32. [Pravo na Pravno Sredstvo] i članom 46. [Zaštita Imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6, (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. Protokola 1. (Zaštita Imovine) Evropske konvencije o zaštiti osnovnih ljudskih prava i sloboda (u daljem tekstu: EKLJP) kao i članom 8., članom 10. i članom 17. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupci pred Ustavnim sudom

6. Dana 2. novembra 2018. godine, podnosilac je podnev zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 5. novembra 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, za sudiju izvestioca, i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Gresa Caka-Nimani i Safet Hoxha.
8. Dana 5. februara 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva. Sud je istim obaveštenjem od podnosioca zatražio da dostavi Sudu ovlašćenje za pravnog zastupnika.
9. Dana 10. februara 2019. godine, podnosilac zahteva je dostavio Sudu ovlašćenje za pravnog zastupnika.
10. Dana 20. avgusta 2019. godine, Sud je kopiju zahteva prosledio Vrhovnom sudu.
11. Dana 13. novembra 2019. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je iznelo preporuku Sudu za neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

12. Zaključkom br. 360/1122 od 16. novembra 1998. godine, Izvršni odbor Skupštine opštine Peć je dodelio podnosiocu zahteva stan u izgradnji na adresi, ul. "Petra Prlja" (Rasadnik) b.b. Lamela A1, II sprat, Peć. U ovom periodu *"opštinska komisija za dodelu stanova izgrađenih sredstvima solidarnosti stambene gradnje"* opštine Peć je dodelila određeni broj stambenih jedinica iz ovog fonda. Podnosilac zahteva je 1999. godine napustio Peć a navedena nepokretnost je tom prilikom bila u fazi izgradnje.

Postupak pred Komisijom za stambena i imovinska pitanja (u daljem tekstu: KSIP)

13. Dana 8. oktobra 2002. godine, podnosilac zahteva je KSIP-u podneo zahtev (DS603397) za vraćanje u posed stana koji se nalazi u Peći.
14. Dana 30. aprila 2005. godine, KSIP (Odluka HPCC/D/189/2005/C) je odbila zahtev podnosioca. U obrazloženju je navedeno da *"Podnosioci zahteva su u najboljem slučaju prikazali validna rešenja o dodeli za predmetnu imovinu i nisu priložili nikakvu drugu verifikovanu dokumentaciju. Osim toga, dana 24. marta 1999 predmetne imovine su jos uvek bile u izgradnji. Ovi podnosioci zahteva nikada nisu stekli posed nad predmetnim imovinama. Prema tome, oni nisu imali imovinsko pravo u pogledu imovina i nisu izgubili posed nad njima."*
15. Podnosilac zahteva je podneo žalbu KSIP -u, zahtevajući ponovno razmatranje te odluke.
16. Dana 15. jula 2006. godine, KSIP (odluka HPCC/REC/66/2006) je ponovo odbila žalbu podnosioca. U obrazloženju je navedeno da, *"Komisija je razmotrila izjave i dokaze podnesene uz originalni zahtev za vraćanje u posed. Komisija nije otkrila materijalnu grešku u primeni UMNİK/UREDBe/2000/60. Komisija zato odbija zahtev za preispitivanje odluke"*.

Postupak pred Komisijom za imovinske zahteve Kosova - KIZK

17. Podnosilac zahteva i veliki broj drugih pretendenata na stambeno imovinska prava je 2007. godine su podneli zahteve KIZK, tražeći potvrđivanje vlasničkog prava i posedovanje stana.
18. Dana 27. novembra 2013. godine, KIZK (nalog KPCC/D/R/223/2013) je odbila imovinske zahteve, sa obrazloženjem da *"podnosioci zahteva nisu pružili dovoljno dokaza da ispunjavaju statutane obaveze u skladu sa Zakonom o stambenim odnosima (42/86) izmenjenim Zakonom o stanovanju (50/92). Shodno tome, zahtevi se stoga odbijaju"*.
19. Dana 24. marta 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo žalbu Žalbenom veću protiv naloga KIZK-a, zbog *"pogrešnog i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava."*

20. Dana 30. maja 2018. godine, Žalbeno veće (presuda GSK-KPA-A-229/20015) je odbilo žalbu kao neosnovanu. Poništilo je nalog (KPCC/D/R/223/2013) od 27. novembra 2013. godine i preinačilo na način da je zahtev podnosioca zahteva odbačen zbog nenadležnosti KIZK.
21. U obrazloženju Žalbenog veća je, između ostalog, navedeno da, „*Ovaj stan nikada nije bio privatna nepokretna imovina i u tom smislu ne može da bude predmet postupka pred KAI*“ te da „*Iako je KIZK kao kvazi-sudsko telo prihvatila nadležnost za zahtev kada je postupala po meritumu zahteva, sud po službenoj dužnosti procenjuje da li predmet potpada pod njenu nadležnost*“.

Navodi podnosioca

22. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu povređena prava zaštićena članom 22., 31., 32. i 46. Ustava u vezi sa članom 6. i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP i prava zagarantovana članom 8., 10. i 17. UDLJP-a, *postupanjem nadležnog organa – Direkcije za Stambena i Imovinska pitanja.*
23. Podnosilac obrazlaže povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP navodeći, „*Zahtev koji je žalilac podneo u vezi sa pravom korišćenja stana u društvenom vlasništvu se odbacuje jer ne pod pada pod nadležnost KIZK. Imajući u vidu da je od podnošenja inicijalnog akta, Zahteva za nepokretnu imovinu stanovanja 08. 02. 2002 godine, pa do donošenja presude Žalbenog veća KAI Vrhovnog suda Kosova 30.05.2018 prošlo više od 15 godina. Žalilac osnovano smatra da je ovakvim postupanjem došlo do povrede prava na suđenje u razumnom roku.*”
24. Podnosilac nadalje obrazlaže povredu člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola 1. EKLJP navodeći: „*Usled nedelotvornog i neefikasnog rada Komisije za imovinske zahteve u svim fazama postupka, nastale su štetne posledice koje žalilac neopravdano trpi. Samim tim institucionalni Mehanizmi za zaštitu prava svojine garantovanog postojećim zakonodavstvom, nisu u mogućnosti da garantuju i omoguće pristup imovini i njenoj mirnoj državini. S tim u vezi žalilac smatra da je došlo do direktne povrede člana I. Protokola I. EK , koji predviđa da " svako fizičko ili pravno lice ima pravo na mirno uživanje svog poseda.*“
25. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da, „*zbog svega navedenog žalilac poziva Ustavni Sud da uzme u razmatranje kako ustavnu praksu tako i već navedene međunarodne principe koji kao takvi predstavljaju važne smernice za institucije Republike Kosovo u izvršenju obaveza predviđenih čl. 156. Ustava.*”

Prihvatljivost zahteva

26. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio sve uslove prihvatljivosti, predviđene Ustavom i dalje precizirane Zakonom i Poslovnikom.
27. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7., člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava koji propisuju:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

(...)

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

28. Sud takođe ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su dalje propisani u Zakonu. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47 [Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48 [Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49 [Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”

29. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana; da je iscrpeo pravna sredstva na raspolaganju; da je naveo akt javnog organa koji osporava pred Sudom i da je blagovremeno podneo zahtev.

30. Pored toga, Sud se poziva na pravilo 39. (2) i (3) [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika koje predviđa:

„(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.

(3) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim pod sledećim uslovima:

[...]

(d) kada zahtev nije ratione temporis u skladu sa Ustavom.“

31. Sud pre svega primećuje da podnosilac zahteva navodi povredu prava zagarantovanih članom 22., 31., 32., i 46. Ustava u vezi sa članom 6. i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP i prava zagarantovana članom 8., 10., i 17. UDLJP-a.

32. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da se navodi podnosioca zahteva u osnovi svode na:

- i) Povredu prava zagarantovanih članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP odnosno prava na suđenje u razumnom roku.
- ii) Povredu prava na mirno uživanje imovine, zagarantovanog članom 46. Ustava, i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP.

i) Vezano za navod podnosioca o povredi prava na suđenje u razumnom roku, pravo zaštićena članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava i članom 6 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP

33. U vezi ovih tvrdnji podnosioca zahteva, Sud primećuje da podnosilac obrazlaže povredu prava na suđenje u razumnom roku zagarantovanog članom 31. Ustava i članom 6 EKLJP, jer je od iniciranja postupka do konačne odluke prošlo više od 15 godina.

34. Sud podseća na član 31.2 Ustava, koji propisuje:

Član 31.2 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava

“[...]

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama [...] u razumnom roku [...].”

Član 6.1 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a

“1. Svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku ...”.

35. Tvrdnje podnosioca vezano za povredu prava na suđenje u razumnom roku se odnose na postupke dva relevantna tela, odnosno:

- a) postupak pred KSIP (period od 2002. do 2006. godine) i
- b) postupak pred KIZK (period od 2007. do 2018. godine).

a) Što se tiče postupka pred KSIP (period od 2002. do 2006. godine)

- 36. Nakon analize dokumentacije koju je podnosilac zahteva priložio predmetu može se konstatovati da odluka HPCC/D/189/2005/C od 30. aprila 2005. godine i odluka HPCC/REC/66/2006 od 15. jula 2006. godine datiraju iz vremenskog perioda pre nego što je Ustav Republike Kosovo stupio na snagu (15. juna 2008. god.).
- 37. Stoga, Ustavni sud ne može oceniti ustavnost pravnih akata za koje se pretpostavlja da su prekršili određeno ustavom zagarantovano pravo jer u to vreme ta prava niti su bila određena a niti zagarantovana Ustavom usled činjenice da i sam Ustav nije postojao.
- 38. Dakle, deo zahtev koji se tiče postupka pred KSIP (period od 2002. do 2006. godine) je *ratione temporis* neprihvatljiv u odnosu na Ustav (vidi *Blečić protiv Hrvatske*, zahtev br. 59532/00, presuda ESLJP-a od 29. jula 2004. god. u kojoj je ESLJP oglosio neprihvatljivim navedeni zahtev jer odredbe Evropske konvencije o ljudskim pravima ne obavezuju zemlje potpisnice u odnosu na nijedan akt koji je donet ili pravnu situaciju koja je prestala da postoji pre nego što je Konvencija stupila na snagu).
- 39. Evropski sud je izneo slično obrazloženje i kada je slučaj *Jasioniene protiv Litvanije* oglosio neprihvatljivim (vidi, *mutatis mutandis*, *Jasioniene protiv Litvanije*, zahtev br. 415101/98, presuda ESLJP od 6. marta i 9. juna 2003. god.).

b) postupak pred KIZK (period od 2007. do 2018. godine)

- 40. Da bi se utvrdila osnovanost tvrdnji podnosioca zahteva u vezi sa povredama ustavnih prava i sloboda koje se odnose na donošenje odluka u razumnom roku, Sud će se baviti: i) utvrđivanjem perioda vremenskog trajanju postupka u celosti u nadležnim institucijama, ii) relevantnim načelima u vezi sa vremenskim trajanjem postupka i iii) opravdanosti vremenskog trajanja postupka pred redovnim sudovima.

i) Period koji će se uzeti u obzir

- 41. U ovom slučaju, Sud primećuje da je u marta 2007. godine, podnosilac zahteva podneo zahtev KIZK, tražeći potvrđivanje vlasničkog prava i posedovanje stana.
- 42. S tim u vezi, Sud će prilikom određivanja vremenskog perioda koji treba da se uzme u obzir, uzeti početak postupka, znači mart 2007. godine, datum kada je podnosilac zahteva podneo zahtev KIZK, i novembar 2018. godine, kada je podnosilac podneo zahtev Sudu.
- 43. Dakle, Sud primećuje da je period koji treba da se uzme u obzir u vezi sa tvrdnjom podnosioca zahteva o povredi prava na pravično suđenje, prema članu

31.2 Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLjP-a, 11 (jedanaest) godina i 8 (osam) meseci.

ii) Relevantni principi

44. Sud, pre svega, ističe da se prema konzistentnoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLjP), opravdanost dužine trajanja postupka mora oceniti u svetlu okolnosti pojedinačnog predmeta, vodeći računa o kriterijumima uspostavljenim sudskom praksom ESLjP, a naročito: (a) o složenosti predmeta (b) ponašanju strana u postupku i (c) ponašanju nadležnog suda ili drugih javnih vlasti, kao i (d) o značaju šta je rizik za podnosioca zahteva u sporu (vidi: presudu ESLjP-a od 7. februara 2002. godine, *Mikulić protiv Hrvatske*, br. 53176/99, stav 38, presudu ESLjP-a od 7. juna 2018. godine, *O'SULLIVAN McCARTHY MUSSEL DEVELOPMENT LTD protiv Irske*, br. [44460/16](#), stav 144; vidi i slučaj Ustavnog suda KI23/16, podnosilac zahteva, *Qazim Bytyqi i ostali*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. maja 2017. godine, stav 58, kao i slučaj Ustavnog suda KI18/18, podnosilac zahteva: *Isuf Musliu*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. juna 2018. godine, stav 43).

iii) Analiza opravdanosti vremenskog trajanja postupka

45. Sud primećuje da se ovaj slučaj odnosi na zahtev podnosioca podnet KIZK za potvrđivanje vlasničkog prava i ponovno posedovanje stana. I to, pošto je podnosilac zahteva već jednom odbijen konačnom odlukom (HPCC/REC/66/2006) od 2006. godine na osnovu identičnog zahteva podnetog KSIP.
46. Što se tiče složenosti slučaja, Sud se poziva na sudsku praksu ESLjP-a koji je pojasnio da složenost slučaja može biti povezana sa činjeničnim i zakonskim pitanjima, ali može biti povezana i učešćem određenih strana u postupku ili određenim brojem dokaza koje redovni sudovi moraju da razmotre (vidi, *mutatis mutandis*, presuda ESLjP-a od 19. septembra 1994. godine, *Katte Klitsche de la Grange protiv Italije*, br. 21/93/416/495, stav 55, presuda ESLjP-a od 7. februara 2002. godine, *H. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 9580/81, stav 72, presuda ESLjP-a od 15. oktobra 1999. godine, *Humen protiv Poljske*, br. 26614/95, stav 63.)
47. Što se tiče kompleksnosti slučaja, Sud primećuje da je KIZK navela da se sporna odluka odnosi na 119 stambeno imovinskih zahteva među kojima je bio i zahtev podnosioca. Sud takođe primećuje da je svaka žalba zahtevala pojedinačnu, posebnu i pažljivu ocenu zbog osetljive prirode žalbi.
48. U ovim okolnostima, Sud utvrđuje da je slučaj opravdano složen.
49. Što se tiče ponašanja strana u slučaju, Sud primećuje da su, nakon što je KSIP doneo pravosnažnu odluku (HPCC/REC/66/2006) od 2006 godine, podnosilac je ponovio isti zahtev pred KIZK koja je nalogom (KPCC/D/R/223/2013) od 2013. godine odbila zahtev podnosioca zbog nepotkrepljenosti, nakon čega je odlučujući po žalbi podnosioca zahteva od 24. marta 2015. godine, Žalbeno veće presudom (GSK-KPA-A-229/20015) od 2018. godine, preinačilo odluku KIZK i odbilo zahtev podnosioca zbog nenadležnosti.

50. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da sledi sve proceduralne korake na raspolaganju prema zakonima na snazi. Međutim, podnosilac zahteva takođe treba da ima u vidu posledice da li korišćena pravna sredstva mogu uticati na odlaganje. Sud smatra da ponašanje podnosioca zahteva predstavlja objektivnu činjenicu koja se ne može pripisati sudovima i koja treba da se uzme u obzir prilikom utvrđivanja da li su postupci trajali više od opravdanog roka kao što je propisano u odredbama člana 31. Ustava i člana 6. Konvencije (vidi slučajeve ESLjP-a, *McFarlane protiv Irske*, od 10. septembra 2010. godine, predstavka br. 31333/06, stav 148; *Eckle protiv Nemačke*, ESLjP, predstavka br. 8130/78, presuda od 15. jula 1982. godine, stav 82; vidi i slučaj Ustavnog suda KIO7/15, podnosilac zahteva, *Shefki Zogiani*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. septembra 2016. godine, stav 55).
51. Što se tiče ponašanja relevantnog suda i drugih javnih organa, Sud primećuje da je postupak pred KIZK kada je odlučivala o zahtevu KPA 28440 trajao 5 (pet) godina i 8 (osam) meseci. Postupak pred Žalbenim većem u kome je odlučeno presudom GSK-KPA-A-229/20015 trajao je oko 3 (tri) godine i 2 (dva) meseca.
52. Što se tiče postupka koji je sproveden pred Žalbenim većem, Sud primećuje da je nakon utvrđivanja činjenice da sporni stan nikada nije bio privatna nepokretna imovina, Žalbeno veće je sebe i KIZK proglasilo nenadležnim navodeći, KIZK i Žalbeno veće nemaju nadležnost da razmatraju rešenja KSIP, niti da procenjuju njihovu ispravnost. Navedena rešenja su doneta prema Uredbi UNMIK-a 2000/60. Odredbe ove Uredbe ne predviđaju nikakav pravni lek na pravosnažna rešenja KSIP.
53. U ovim okolnostima, Sud utvrđuje da su redovni sudovi i drugi javni organi sproveli postupke uz opravdanu pažnju i nisu bili pasivni u vezi sa slučajem podnosioca zahteva.
54. U vezi toga šta je bio rizik za podnosioca zahteva u ovom sporu, Sud primećuje da se zahtev podnosioca odnosi na potvrđivanje vlasničkog prava i ponovno posedovanje stana i to, pošto je podnosilac zahteva već jednom dobio negativan odgovor vezano za potvrđivanje vlasničkih prava na spornoj nepokretnosti.
55. Stoga, Sud utvrđuje da je čekanje na potvrđivanje vlasničkog prava i ponovno posedovanje stana od velikog značaja, ali nije bilo tako obavezujuće prirode da zahteva posebnu urgenciju od strane sudova.
56. U zaključku, Sud utvrđuje da opšte vremensko trajanje postupaka pred KIZK od 5 (pet) godina i 8 (osam) meseci kao i pred Žalbenim većem od 3 (tri) godine i 8 (osam) meseci, ne može da se smatra neopravdano, uzimajući u obzir složenost slučaja, ponašanje strana i šta je bio rizik za podnosioca zahteva (vidi, *mutatis mutandis*, presudu ESLjP-a od 27. juna 2000. godine, *Frydlender protiv Francuske*, br. 30979/96, stavovi 43-46 i presudu ESLjP-a od 8. juna 2006. godine, *Sürmeli protiv Nemačke*, br. 75529/01, stavovi 128-134).
57. Shodno tome, Sud zaključuje da podnosilac zahteva nije potkrepio tvrdnju da mu je povređeno pravo na utvrđivanje njegovih prava i obaveza u opravdanom roku, koje je garantovano u članu 31.2 Ustava i članu 6.1 EKLjP-a.

ii) Vezano za navod podnosioca o povredi prava na mirno uživanje imovine, prava zagaranovanog članom 46. Ustava, i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP

58. Sud se poziva i na navode podnosioca zahteva da *postojeći mehanizmi za zaštitu prava svojine, nisu u mogućnosti da garantuju i omoguće pristup imovini i njenoj mirnoj državi*. Te shodno tome podnosilac smatra da su mu povređena prava na imovinu zagaranovana članom 46. Ustava, i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP.
59. Što se tiče navodnih povreda podnosioca zahteva u vezi sa pravom na zaštitu imovine, Sud primećuje da je Žalbeno veće utvrdilo da sporni stan nikada nije bila privatna nepokretna imovina u vlasništvu podnosioca zahteva.
60. Sud podseća da član 46. Ustava i član 1. Protokola br. 1 EKLJP ne garantuju pravo na sticanje imovine (vidi *Van der Mussele protiv Belgije*, stav 48, presuda ESLJP-a od 23. novembra 1983. godine; *Slivenko i drugi protiv Litvanije*, stav 121, presuda ESLJP-a od 9. oktobra 2003. godine).
61. Podnosilac zahteva može navesti povredu člana 1. Protokola br. 1 EKLJP i člana 46. Ustava samo u meri u kojoj se osporene odluke odnose na njegovu „imovinu“. U značenju ove odredbe „imovina“ može biti „postojeća imovina“, uključujući i potraživanja, na osnovu kojih podnosilac zahteva može pretendovati na „legitimno očekivanje“ da će dobiti efektivno uživanje nekog vlasničkog prava.
62. U skladu sa praksom ESLJP-a, ne može se reći da bilo kakva „legitimna očekivanja“ nastaju tamo gde postoji spor oko pravilnog tumačenja i primene unutrašnjeg prava i tamo gde su podnesci podnosilaca predstavke naknadno odbačeni od strane nacionalnih sudova (vidi *Kopecký protiv Slovačke*, stav 50 presude ESLJP-a od 28. septembra 2004. godine).
63. Prema tome, Sud utvrđuje da podnosilac zahteva nije podneo nikakav *prima facie* dokaz, niti je potkrepio tvrdnje o tome kako mu je i zašto Žalbeno veće povredilo pravo na imovinu koje je garantovano ovom odredbom.
64. Kao rezime, Sud smatra da zahtev podnosioca ne dokazuje da su postupci pred Žalbenim većem prouzrokovali povredu njegovih prava garantovanih članom 22., 31., 32. i 46. Ustava, članom 6. i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a kao i članom 8., 10. i 17. UDLJP-a.
65. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba se proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39. stav (2) i stav (3) (d) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilom 39. (2) i (3) (d) kao i pravilom 59. (2) Poslovnika o radu, dana 13. novembra 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Selvetë Gërxhaliu-Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

